

44

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЖИТТЄ СВЯТИХ І ЖЕЧЕСТЧ- ВИХ

— Стільки розвелосся графоманів, що казанів не вистачає.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Заберіть од мене цього алкаша! Всю смолу випив і ще просить.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Знайдіть для мене місце в раю. Я від Івана Івановича...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Знову чортів надавали!..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Слухай, покритикуй на зборах нашого начальника. Тобі ж усе одно втрачати нічого...

УСМІШКА СМЕРТІ

АБО НОТАТКА ПРО «ЧИСТУ» ДОНЮ, ВЕСЕЛОГО ТАТКА І ЩЕ ДЕЩО

Це — зброя, яку ми в світі, що живе під знаком ядерної зброї, називаємо чистою зброєю...

І ось угорі, в повітрі, приблизно на висоті 1000 метрів над містом, я підриваю нейтронну бомбу...

...Саме тому нейтронну бомбу характеризують як бомбу, яка вбиває людей, але щадить матеріальні цінності.

З а п и т а н н я. Дивно, однак, що ви весь час говорите про Європу, про війну в Європі...

В і д п о в і д ь. ...Вам не пощастило... ви живете по сусідству з радянським блоком. Вам загрожують. Ми ж відділені від них океаном.

З а п и т а н н я. Ваш син служить на флоті. Як ви будете почуватися, якщо він стане жертвою бомби?

В і д п о в і д ь. О ні, ні, ні, тільки не флот. Бомба не застосовується на морі... З а п и т а н н я. Чому б ви віддали перевагу: щоб йому загрозували торпеди чи нейтронна бомба?

В і д п о в і д ь. Я, очевидно, віддав би перевагу торпеді... Торпеда топить корабель. Але в цьому випадку мій син міг би врятуватися на плоті чи в човні і залишитися живим... нейтронна бомба убиває людей і залишає неушкодженим корабель...

З а п и т а н н я. Невже вам у зв'язку з усім цим за останні 20 років ніколи не спало на думку: що ж я винайшов?

В і д п о в і д ь. Ні, ніколи...

Із інтерв'ю, даного голландському телебаченню «батьком» нейтронної бомби Семюелем КОЕНОМ.

Із ним я знайомий не так, щоб аж — особисто: ні спільної каші не їли, ані борщу; а коли вже казати правду усю геть чисто, то сер Семюел про мене навіть не чув...

Та я — не журюсь... І якби-то — повірте на слово — теж і не чув, що є отой сер Семюел, то це, присяймо, просто було б чудово, або, як по-їхньому мовиться, вері велл!

Але (що удіеш?! — кібернетична ера, інформаційний, телевізійний вік!) я — чув про сера, я навіть бачив сера!.. Ох, який же веселий то чоловік!

Очима власними бачив. На телеекрані... Той кадр і досі ввижається ще мені: сер демонструє зуби свої бездоганні (не знаю, правда, власні, а чи вставні)...

Я — за те, щоб людина була весела; я — за сміх, бо сміх убиває зло. Але від усмішки Коена Семюела — на мене смертним холодом потягло!..

Він говорив про улюблене своє чадо — яке воно чисте, слухняне яке, мовляв... Де ти була, правдо чи хоч — півправдо, коли татусь так донечку вихваляв!..

З екрана дивились очі нахабно-веселі, а я — в них дивився, неначе у чорні дірки, і там, за екраном, бачив чорні пустелі, мертві оселі і — кістяки... кістяки...

Сер Семюел у словесній вправлявсь омані, — притухлу брехню одеклоном кроніе. І — усміхавсь... А бачилось на екрані: зловищо, застигло всміхаються черепи...

Він усміхався, бесідував із журналістом — Татусь нейтронної смерті давав інтерв'ю: «І ось угорі, з тисячу метрів над містом, я підриваю нейтронну бомбу мою...»

Він — підриває... Та ви не тривожтеся всує: зробить та бомба все людяно й чисто так, вона — хороша: хати вам не зруйнує, і навіть буде ціліснийкий ваш кістяк!

Ах! ах! — яке ж то на диво дитя гуманне! Яке тактовне!.. Аж хочеться наперед (щоб не спізнитись!) подякувати, добрий пане, за милість вашу: віліє ж бо мій клозет!!

Якщо понижуть хвилі м е н е нейтронні, то що од мене лишиться?! — лиш гліні прах!.. Але — спасибі, паночку, вам і доні — клозет — віліє!.. Це ж — радість яка! Ах! Ах!..

Іще я дещо хотів би сказати од сера. Дуже хотів би... Та начебто — не з руки. Бо це для друку зовсім не надається, а я, на жаль, ще й вихований-таки...

Розписує сер принади свого дитятка... Але — постривайте! — цікавий момент один: крім доні нейтронної у Семюела-татка є ще звичайний — із плоті і крові! — син!

Із плоті і крові! Таких же, як ми із вами; із плоті і крові, як і людські сини... Татусь постарався для донині реклами. А як же із сином на випадочок війни?

Чи сер не проти, щоб вихор його нейтронний в крові і плоті свічка його скаженів?.. Що-о? Сер і думку од себе таку одгошнить?!.. Знать, він — «гуманний» лише до чужих синів?!

Тому-то

в нього іде воно все так гладко: підряд узявши прислужуват сатані, усміхається нейтроннобомбний татко і хвалить доцю, мов дівку на виданні...

А в Білому домі, у стольному Вашингтоні, де злоба нині кубелечко собі в'є хрещений батько нейтронній доні благословення своє дає.

Він усміхається (для артиста Всміхатись мило — то просто фак!): Його похресниця — така «чиста»! — Лежить в рожевеньких пелюшках.

Лежить, спокійна і тиха буцім. А хресний батечко — умовля: «Візьми, Європо, її на руці — Воно ж невинне таке маля!..»

А то — страхати вже робить спробу, Аби чи так, а чи сяк хоча Якось уговтати «стару Європу» Й оте підсунути потерча...

І усміхаються пентагонні й припентагонівські торгаші, І потирають липкі долони, І цілять оком на бариші.

Лакеї смерті... Жерці користі... Однак норов і віра в них: Дасть «чиста» бомба прибутки чисті! А чиста совість?.. Нема дурних!..

Вони всміхаються... Усміхається Хіба ж причини нема, скажіть? — Ось рушить їхня нейтронна цяця За синє море, в краї чужі.

Вони всміхаються... Ну, а чом би Не усміхатися? — не вони ж Конати будуть од тої бомби, Не їх земля і не їх сини ж!

Хай світ провалюється у хлані! — В них — власні правила й плани гри: Вони в безпечнім заокеанні Діждуться слухненної пори!..

Отут-то пану за океаном (Якому саме — не в цьому сьму, Бо не знайомий із жодним паном) На дещо хочу я натякнути.

Гей, пане хитрий та ще й дволикий, Кульгає трішечки той ваш план: Хай — Атлантичний він (чи й — Великий!) — Все ж — не безмежний то океан!

Ви сподіваєтесь вижити, пане, В заокеанським своїм гнізді, Але як та громовиця грине (Не в час будь сказано це!), тоді...

Тоді (хоч, може, воно й дрібниця, Але скажу, ніби тет-а-тет) — Вам вже ніколи не знадобиться Не тільки мій, але й ваш клозет!

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

— Присвоїли їм звання лауреатів конкурсу. Думають, що після цього їх краще прийматимуть.

Телеграфне
Агентство
ЩЕРЦЯ

НАПЕРЕДОДНІ ЗИМИ

...нарешті відремонтували трактор Т-16А, який належить колгоспові «Перемога» Гуляйпільського району Запорізької області і призначається для підвезення кормів до ферм в осінньо-зимовий період, умільці Старо-Салтівського відділення Харківської облсільгосптехніки. Щоправда, трактор виявився без кабіни, а щиток приладів, який завжди був попереду, чомусь опинився позаду, та не це головне. Головне — ремонтники уже включили трактор до списку полагоджених і готових до дії.

...жителька села Чорна Тиса Рахівського району Закарпатської області Г. В. Кравчук придбала у магазині селища Ясині цього ж району 360 листів шиферу, щоб замінити покрівлю свого будинку. Яким же було її здивування, коли після першого ж дощу шифер розмок і почав розлазитися, мов картон. Г. В. Кравчук попросила штаб-квартиру ТАП поцікавитися у керівників Щирецького заводууправління

будматеріалів (Пустомитівський район на Львівщині), чи не передбачають вони продукувати якийсь інший шифер, щоб ним перекривати їхній же бракований.

...готується відновити давні вечорниці, під час яких можна було б довідатися про останні новини, мешканець с. Новоукраїнського Червоноармійського району Ровенської області, інвалід Вітчизняної війни Г. І. Бойко. Цей намір пояснюється тим, що сільські радіоточки вже давно не працюють, а користуватися телевізорами важко, позаяк досить часто трапляються перебої з електрикою.

...опинилися в скрутному становищі працівники кодимського об'єднання «Райсільгоспхімія» (Одеська область), оскільки не знають, що робити з продукцією Вінницького хімічного заводу ім. Свердлова — фосфогіпсом. Використовувати його як мінеральне добриво неможливо: фосфогіпс являє собою закам'янілий моноліт, з якого одне, що можна зробити, — витесати пам'ятник бракоробам.

ЗООАФОРИЗМИ

— Поспішайте жити! — сказав метелик-одноденка. Міняю конячу дозу на лівову пайку.

— Вовк — санітар лісу. Але чи не забагато в нього санітарних днів? Навіть у світі тварин слід вести себе по-людськи.

Валерій ВОРОНЦОВ.

У Києві — Лавра. В Парижі — Лувр. У Москві... Та що там! Поїздиш по світу — набачишся див. А вернешся у свої Вовкодави чи Шарапанівку — тихо і глухо. Усе таке непримітне, звичайне...

Але — стоп! Це як для кого. Для місцевого жителя, аборигена — може, й так, а як глянути свіжим оком — то у кожному, найнепримітнішому населеному пункту можна знайти такі унікальні місця, такі визначні пам'ятки, що тільки ахнеш.

Підтвердимо фактами. Ну, от, здавалось би, ординарний стовп. Один із мільйонної армії рядових електричної служби. Що в ньому може виявитись особливого? А от у селі Пархомівці Іллінецького району на Вінничині один такий стовп служить ні більше, ні менше, як... осередком культури! Тут, біля стовпа, у Пархомівці, можна сказати, все інтелектуально-культурне життя проходить.

Тільки споночіє в селі, і вже клич молодечий лунає:

— До стовпа! До стовпа, народ!

І вже, дивисься, на цьому ритуально-священному місці і музики до третьої октави добираються, і курява в'ється до неба (в сушу) або болото летить всюдибіч (у слоту). І пісні аж за Пархомівку розлягаються... Приїдете сюди — і видасться вам, що ви не біля стовпа опинилися, а в хорошому, пристойному клубі.

І ви не дуже помилитесь. Бо саме на цьому місці, побіля красеня-стовпа, і справді був колись натуральний клуб. Та йшов час, і старенька будівля не витримала тягара літ. Висловлюючись коротко і прямолинійно, гепнув клуб і розсипався. А стовп благополучно встояв. І не тільки встояв, а й мужньо прийняв на себе усі функції культосвітнього закладу. Дехто з найспритніших навіть умудрявся забиратися на самісіньку його верхівку, аби підключити до дротів радіолу. Правда, кількох із них досить негостинно стукнуло струмом, і вони ганебно злетіли вниз, проте ентузіазму до художньої самодіяльності не втратили.

А взимку, в люті морози, музиканти, співаки,

танцюристи перебазовуються в лазню. Натоплять її — і давай культосвічуватись... Стіни ходором ходять!

Навіть сам директор Кам'яногірського цукрокомбінату М. С. Мойсеев, на території якого (комбінату) Пархомівка розташована, яюсь, кажуть, не втримався.

— Відвідаю оті ваші культурно-освітні точки, обов'язково відвідаю! Ти ба, які молодці! А я ще новий клуб там збирався будувати. А воно, бачу, зовсім він вам, як той казав, без надобності!

Погрози своєї — приїхати подивитися, як молодець під стовпом гарцює, — він, правда, через зайнятість величезну не виконав, але будівництво нового клубу припинив. Надійно і назавжди.

Та й те сказати — по таких дорогах, як у Іллінецькому районі, поїхати кудись у «глибинку» — то треба мати неабияку мужність. Дороги тут, якщо можна так висловитись, також належать до місцевих знаменитостей. Проїдьте, приміром, від села Красенького до села Лиса Гора (усе це — володіння колгоспу «Більшовик») — і ви самі переконаєтесь, що чогось подібного вам не знайти, принаймні, у цілій області. Тільки не цюкайте від захоплення язиком, бо обов'язково прикусите.

Чим, питаєте, їхати? Тільки «попуткою». І то за сухої погоди. Рейсові автобуси тут не ходять. Товариші, які керують пасажирським автопідприємством, хитають головами: «Ні, — кажуть, — ми не займаємося випробуванням машин на міцність...».

На цій дорозі народжуються майбутні трактористи. Бо ж везуть породіль у райцентр, як правило, трактором. Мало хто з них витримує цей рейс — так у кабіні трактора і з'являється на світ білий бойове поповнення сільських механізаторів... Правда, ні механізатори, ні інші спеціалісти надовго у Лисій Горі не затримуються. За останні чотири роки сто п'ятдесят місцевих жителів як ото виїхали отією унікальною дорогою з рідних осель, так уже назад і не наважуються повертати. Чи не тому, до речі, колгосп і припинив тут будівництво молочного комплексу, у який вже вгатив близько мільйона карбованців і який тепер перетворюється потроху на старовинні руїни — ще одну лисогірську визначну пам'ятку?..

Є ще в Іллінецькому районі таке село — Талалаївка. Знамените воно тим, що його... нема. Воно злилося з селом Василівкою, де розташована центральна садиба колгоспу ім. 1 Травня.

Але це ще — не основна прикмета Талалаївки. Основною її прикметою є її магазини. Магазини, яких... теж немає. Було їх тут раніше аж два. А як не стало села, то слідом і магазини зникли. Тільки от люди залишилися в неіснуючій Талалаївці. Старі, слід сказати, люди. І коли треба їм купити буханець хліба чи пачку солі, то годину мандрують вони до Василівки і звідти стільки ж. Це — за погоди. В негоду тривалість таких подорожей відповідно зростає.

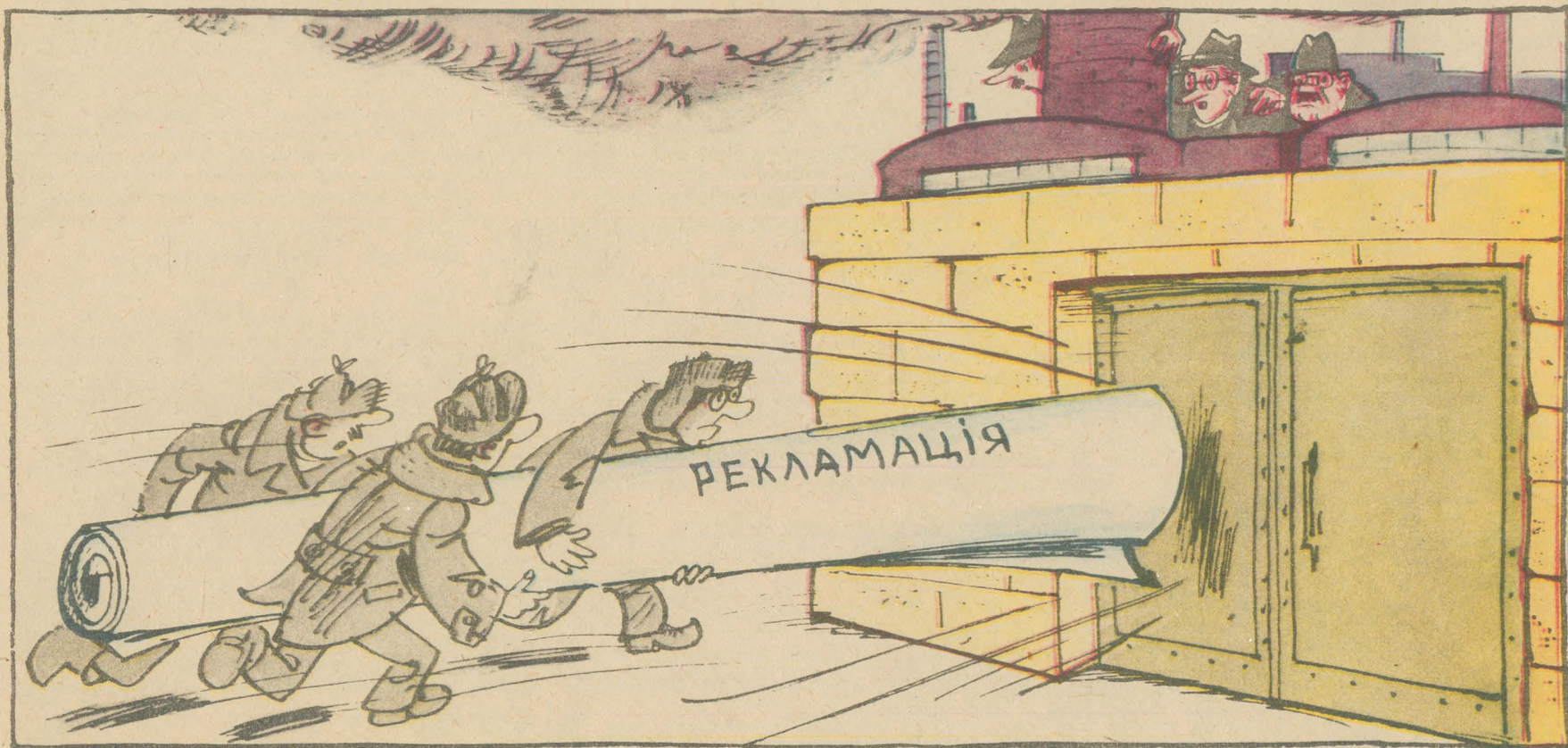
...Словом, не кажіть нам, що існують населені пункти, де немає нічого примітного, цікавого, своєрідного. Ми побували тільки у трьох селах — і набралися стільки вражень... Ні-ні, незначених місць на землі — немає!

Б. КОЛОВ, П. ЩЕРБАНЬ.

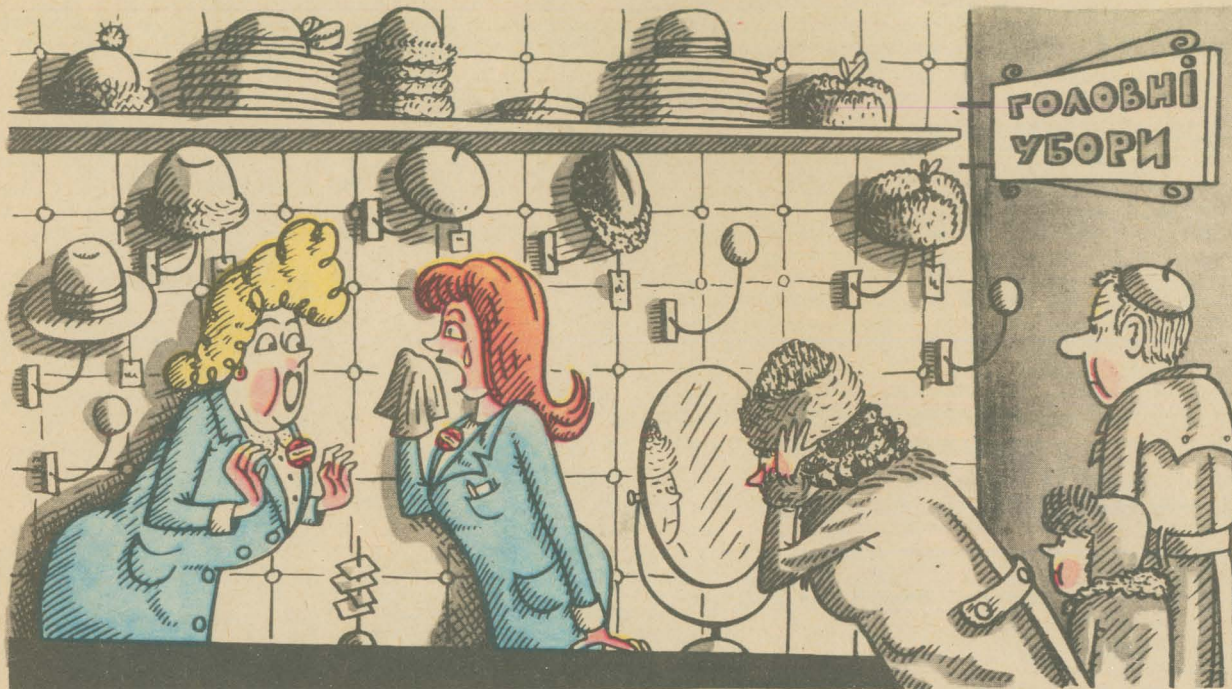
Вінницька область.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

Без слів.

— Подумаеш, чоловік пішов до іншої! А ти покричи на покупців, і одразу полегшає.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАННИ

Виправданія прибиральниці

Кажуть, що в кабінеті одного з керівних товаришів Фрунзенського райвиконкому м. Харкова трапився такий випадок. Прийшовши зранку на службу, товариш не виявив у графіні води.

Викликана по тривозі прибиральниця зітхнула, узяла порожній графин і сказала, виходячи:

— Взагалі забезпечення працівників питною водою не входить у мої компетенції. Але я займусь вивченням цього питання.

І як пішла — так досі її тільки й бачили.

Не вірите?! Гм-гм. От і нам щось не дуже теє... Хоч ми особисто і не знайомі з прибиральницею Фрунзенського райвиконкому, та чомусь думаємо, що вона — жінка людяна і такої бездушності ніколи не виявить. Вона розуміє: наради, дзвінки, засідання... Робота, що там казати, нервова. Самі тільки скарги чого варті! От хоч би й із Салтівки. Вже стільки відповідей їм, отим салтівцям, відправлено — «Королеву Марго» можна кожному за них уже виміняти. Ні, вони «Королеви Марго» не хочуть! А хочуть, щоб їм водорозбірну колонку поставили. Бо по воду, бачте, доводиться ходити аж за кілометр, а на інваліда праці т. Воскобойника взагалі боляче дивитись, як він, на одній нозі шкандибаючи, тачку з водою тягне...

І що ти їм зробиш? Вже їм писали, роз'яснювали (див. вихідний № 107 від 1.03. 1979 р.): планом розвитку району водопроводу вам, дорогі громадяни, не передбачено. І все ж — поставимо вам колонку, поставимо! На розі вулиці Дунайської і Салтівського шосе...

Чого, здавалось би, іще треба? Папір підписав сам заступник голови виконкому т. Шумейко. Солідно? Цілком. Ні, їм цього мало! І через рік виконкомівці знову змушені братися за перо (див. лист від 30.05.1980 р.): «На Вашу заяву виконком... повідомляє... замовлено виготовлення проектної документації... Після виготовлення проекту буде вирішено питання по установці колонки».

Цього разу сам голова виконкому т. Лобазов поставив свій автограф під відповіддю. Вловлюєте, яка повага до рядових, так би мовити, громадян? А їм — хоч би що: пишуть далі!

Ну, скажіть, чи ж можна в таких умовах залишати відповідальні кабінети без ковтка питної води? Та це було б просто варварство!

ІЗ ЗАПЛЮЩЕНИМИ ОЧИМА

У селі Благодатному Арбузинського району, що на Миколаївщині, є досить таки дивне місце.

Іде селом, приміром, голова сільвиконкому М. С. Юрченко. Іде собі чоловік, роздивляється навкруг... І от підходить до того місця. Очі у нього відразу: кліп-кліп. Потім раз — і закрилися. І що не намагається зробити голова, очі в нього не розплющуються. А відійде трохи вбік — все як рукою знімає. Знову починає себе М. С. Юрченко пречудово.

Або іде Благодатним старши лейтенант І. С. Сивобородько — він тут дільничним міліціонером. І така ж самісінька картина. Тільки наблизиться до того місця, повіки раз — і злиплися. Тут, як кажуть, хоч стріляй, а очі не розкриються, доки не відійде він від того місця метрів на п'ятдесят.

І з головою Арбузинської райспоживспілки тов. Баланенком — те ж саме.

Що ж воно, запитуєте, за місце таке? Це місце, де знаходиться кафе «Дружба», яке часто нагадує не заклад громадського харчування, а корчму. І буває, покидають його відвідувачі не на двох, а на чотирьох. Бо спиртним тут, як кажуть, хоч залийся. Бо дуже привільно живеться тут зеленому змієві.

Кажуть, коли б у кафе так, як про випивку, дбали про те, щоб смачно нагодувати відвідувачів, то воно б гриміло на всю область. А може, й на всю республіку.

НЕ ВІДЛИПНЕ

У парку, під тінистою липою, сидять двоє чоловіків.

— Добре, що хоч мух тут немає, — полегшено зітхає один.

— І не кажіть, — підтримує розмову інший.

— Набридли — спасу немає.

— І кусючі стали — як вовки.

— Що я тільки не робив. І з хлопавкою на них полював, і дихлофосом підгодовував...

— Треба липучки почепити.

— Не допомагає.

— А ви які чіпляли?

— Ті, що випускає Коростенський завод побутової хімії. П'ять липучок у кімнату повісив — і хоча б одна муха прилипла.

— То ви не вмієте ними користуватися.

— А що там вміти? Почепив — і нехай висять.

— Е-е-е, для липучок, котрі випускає Коростенський завод побутової хімії, цього не досить. Треба до них купувати ще й клей «Суперцемент». Потім ловите муху, намазуєте її клеєм і тримаєте на липучці хвилин зо п'ять. Після цього муха ніколи не відлипне. Це я вам гарантую. Бо маю досвід. А інакше — справа безнадійна...

Вас. ШУКАЙЛО.

М. ПРУДНИК.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Батьки міста Бердянська, почувши пісню:

Ой, горе тій чайці,
Ой, горе небозі,
Що вивела часняток
При битій дорозі...—

вирішили, щоб чайка та горя не знала, закріпити за нею постійне місце для гніздування не «при битій дорозі», а на невеличких острівцях Дзендзики, що в Азовському морі поблизу міста. З цією метою у березні минулого року й було прийнято рішення виконкому Бердянської міської Ради народних депутатів. Тим рішенням острівці оголошено заповідною територією, на яку не повинна ступати людина, щоб не заважати чайкам та іншим малим і великим птахам жити-плодитись...
Нагляд за виконанням рішення виконком поклав аж на п'ять підлеглих йому організацій:

1. Товариство рятування на водах;
2. Відділ внутрішніх справ;
3. Держрибінспекцію;
4. Водну інспекцію;
5. Організацію Товариства охорони природи...

Та як відомо, там, де дитина має

багато нянюк, вона частенько лишається без ока.

То ж діток чайки, що мала необережність вивести їх на отих «заповідних» острівцях, при п'яти названих няньках, спіткала доля не краща, а значно гірша, ніж часняток, що їх вивела чайка при битій дорозі.

Бо на часняток, що вивелись на тих острівцях, кожного божого дня насувається навала людей на моторних човнах, та ще й і з собаками. З раннього ранку і до пізнього вечора та навала п'є-гуляє на «заповідних» острівцях. На мілководді затягує «драчки» і вилловлює мальки риби, розводить багаття, варить юшку..

А тим часом над острівцями висять хмари чайок-матерів, які в небі в'ються,

об сиру землю б'ються, благаючи, щоб гнізда не руйнували, а дали їм можливість своїх діток-часняток погодувати.

Та на них ніякої уваги не звертають. Нещодавно спеціальна комісія підрахувала, що більше третини часнят, що вивелись на тих острівцях, загинули від голоду, бо наполохані непроханими гостями матері-чайки не змогли їх годувати...

Про це вже двічі писала місцева газета «Південна зоря», називала прізвиська «дикунів». Але виступи газети поки що лишаються гласом волаючого в пустелі.

І. ГАЛИЦІН

м. Бердянськ
Запорізької області.

Чергове засідання Клубу проходило, як завжди, бурхливо.

— Ми досягли неабияких успіхів! — радісно повідомив присутнім доповідач. — Надвірнянський нафтопереробний завод, скидаючи у річку Ворону стічні води, добився того, що в ній тепер зовсім немає риби!

— А жаби є? — кинув хтось репліку з місця.

— Жаб теж немає, — ще радісніше мовив доповідач. — Усе живе, що там колись було, утекло з Ворони світ за очі. Залишилися тільки таблички на березі річки, які забороняють вилов риби і залякують рибалок штрафами.

Зал вибухнув реготом.

— Тому пропоную прийняти директора заводу Льва Павловича Бунія і головного інженера Григорія Федоровича Наливайка до нашого Клубу. Інші пропозиції будуть?

МОЛОД-ЦІ!!!

— Мо-лод-ці! Мо-лод-ці! — проскандували присутні і одногослосно прийняли тт. Бунія і Наливайка до своїх лав.

А через кілька днів до президії Клубу губителів надійшов лист, в якому писалось, що деяка риба все-таки у річці Вороні є.

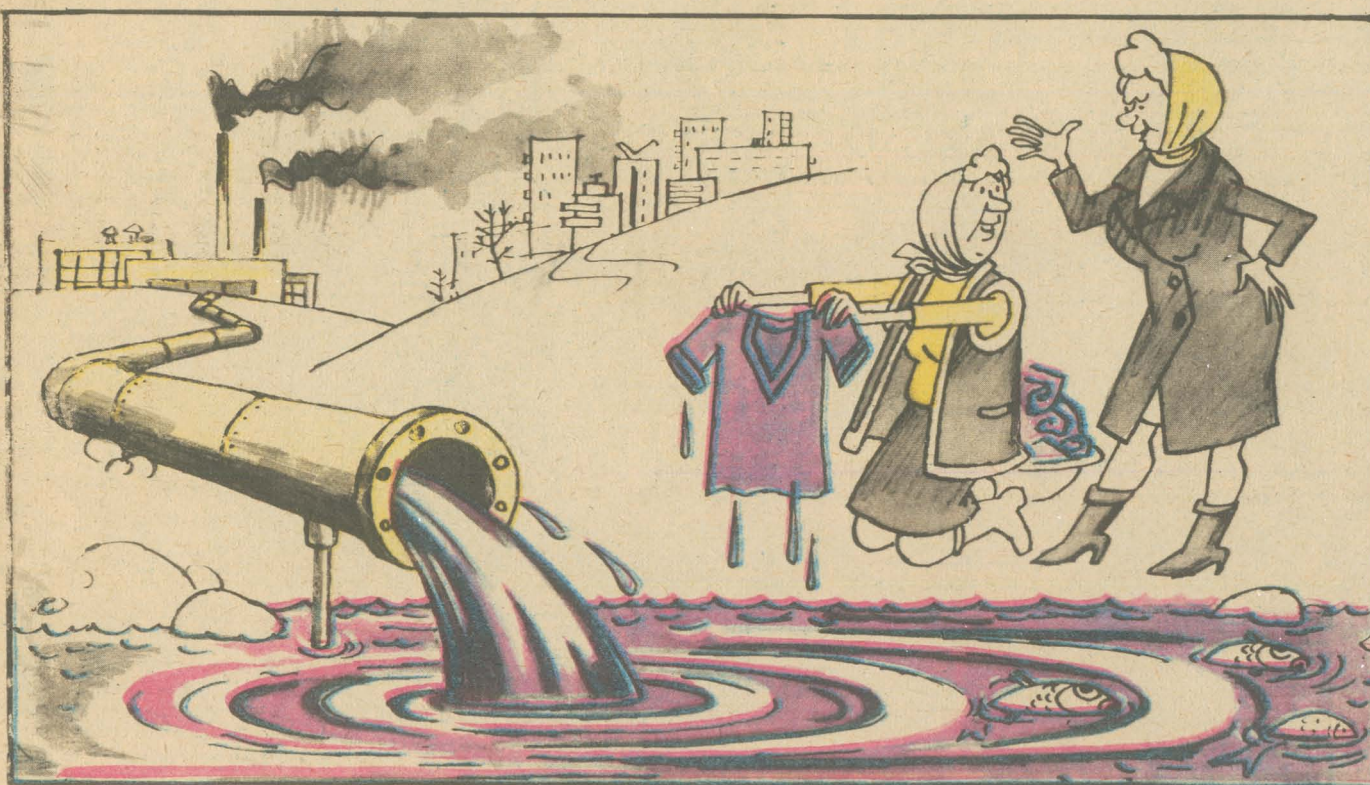
— Як же це так? — розвели руками члени президії. — Треба негайно скликати позачергове засідання і гнати тт. Бунія і Наливайка, як кажуть, утришия.

— А раптом у листі неправду написано? — висловив припущення один із найдосвідченіших губителів. — Треба перевірити.

Було створено комісію, яка негайно виїхала на Івано-Франківщину. Прибувши на місце, її члени довго ходили берегом і милувалися розводами нафтопродуктів на поверхні річки. Потім закинули у Ворону вудку. Закинули, а поплавець відразу: стриб-стриб. І потонув. Витягли — на гачку... банка з написом «Хек». Пізніше «клюнули» порожні консервні банки з-під оселедців, тріски, скумбрії...

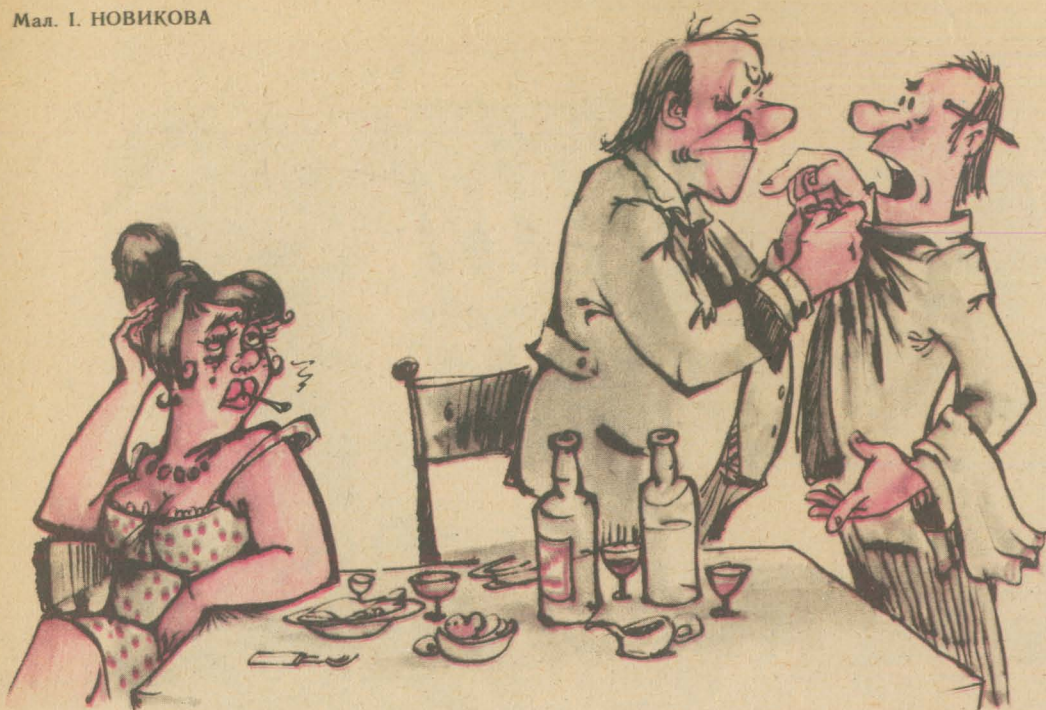
Три дні просиділи на березі кваліфіковані експерти, але живої риби їм ні впіймати, ні навіть побачити так і не вдалося.

Тому президія вирішила вважати листа наклепницьким, а тт. Бунія і Наливайка — гідними членами Клубу губителів природи.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— А я приходжу сюди фарбувати по понеділках. У них цього дня чудовий оранжовий колір.

— Та я б ніколи не посміхнувся до вашої дами, якби це не входило в обов'язки офіціанта!

ВЕЛИКА ДІРКА

БАЙКА

Коваль Гаврило
Кував у кузні шило.
— Замовили мені десятків з п'ять,—
Собі мугика,—
А нащо стільки їх кувать?
Зроблю одне, зате велике.
— Та нам же треба тисячі дірок
Зробити в певний строк! —
Кричать замовники Гаврилу.
А той все цок та цок
По шилу.
А потім голову підвів:
— Навіщо стільки крику?
Не треба зайвих слів:
Робіть одну діру, але велику.

Нема таких на світі ковалів?
У вас ця байка викликає подив?
А я недавно був аж трьох зустрів —
Вони тепер директори заводів.

Віктор ЛАГОЗА.

ТВОРЧІ УСПІХИ

ГУМОРЕСКА

Пилип Чорний був на сьомому небі. Майже кожному стрічному він не без гордості показував свою першу замітку під якою чорним по білому було видрукувано «П. Чорний, сількор». Перший успіх підносив Пилипа, кликав гострити своє перо. І початкуючий автор був повний творчих задумів. Наступну замітку він написав про бригадира Грицька Павленка, і називалась вона «Своя сорочка — до тіла ближче».

«Його родичі,— писав Пилип,— возять лантухами з поля колгоспне добро, а Павленко цього не помічає...»

Замітку чомусь не опублікували. Надіслали для вжиття заходів. Як не дивно, а бригадир не таїв зла на Пилипа Чорного. Як і раніше чемно вітався і не забував потиснути руку. Зате картоплю на присадибній ділянці Пилип посадив тоді, коли у сусідів вона давно вже перецвіла. Не ображався на автора і завідуючий колгоспною пилорамною Данило Кусень, який став героєм наступної сатиричної замітки. Правда, дерево на нову хату Пилип Чорний порізав аж у сусідньому районі.

Останнім творчим доробком Пилипа була критична кореспонденція «Дефіцитна Параска Кузьмівна» — про дружину голови колгоспу, котра завідувала сільським універмагом.

Односельці хвалили Пилипа за принциповість і гостроту пера. Чорний став найавторитетнішою людиною у селі.

Про це міг би засвідчити той факт, що коли Пилип переїжджав у сусідній район — йому допомагало все колгоспне начальство. На прощальну вечерю голова колгоспу виписав Пилипові чималого баранчика і безплатно виділив транспорт. Його дружина запропонувала Пилиповій чудовий килим. Бригадир Грицько Павленко навіть просльозився і побажав йому нових творчих успіхів.

Під керівництвом завідуючого пилорамною весело і гучно гримів оркестр.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Сарненського району
Ровенської області.

РАЦПРОПОЗИЦІЯ

— Іване Петровичу, скажіть, будь ласка, скільки коштує одна телефонна трубка? — запитує завіділом свого начальника.

— А навіщо це тобі? — не піднімаючи голови, кидає той.

— Та,— зам'явся завідуючий,— треба. Хочу внести одну рацпропозицію. Не знаю тільки, яку це дасть економію в грошах.

— Гм... Що ж то воно за пропозиція?

— По-моєму, непогана. Економиться одна телефонна трубка на лінії нашого з вами робочого зв'язку.

— Як же це?

— Дуже просто,— усміхнувся завідуючий відділом. — У мене є на столі

ГУМОРЕСКА

телефонна трубка. І у вас також. А навіщо нам дві? Одну можна здати на склад, а другу розрізати навпіл. Вам нижню частину, мені — верхню.

— Як же це я буду півтрубкою обходитись? — грізно питає начальник.

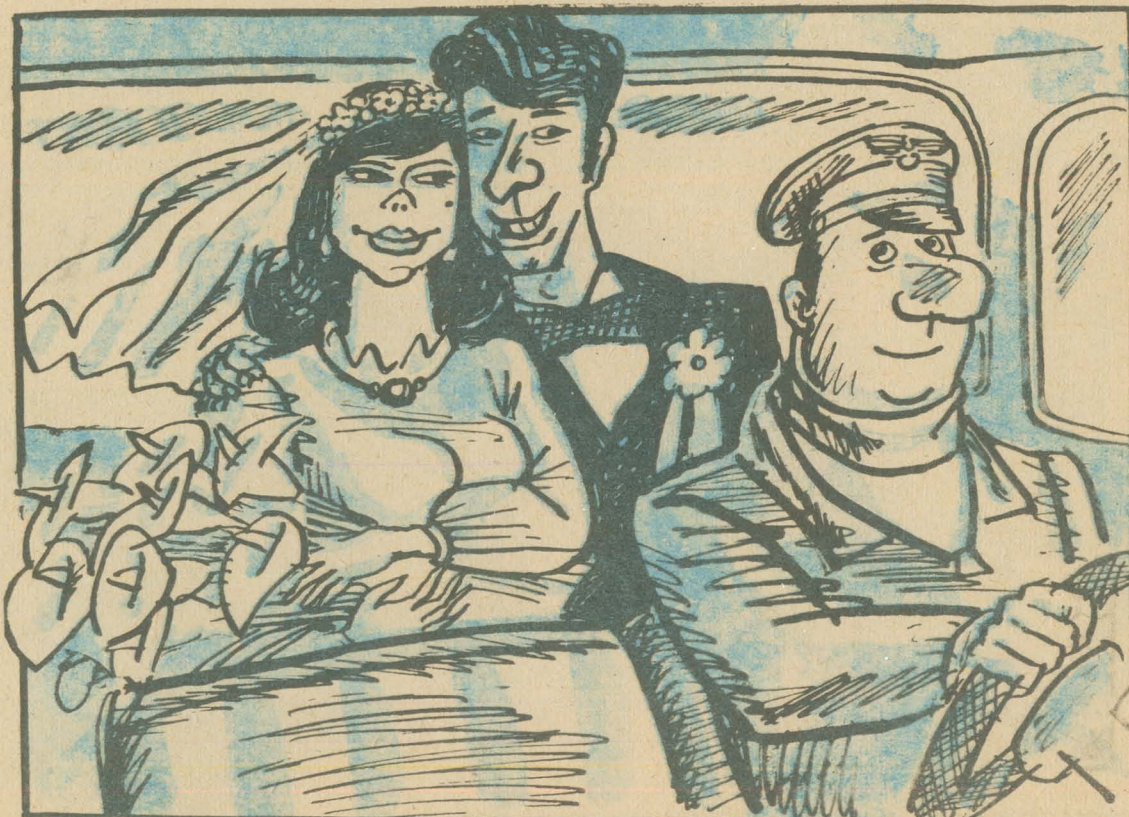
— Ви, Іване Петровичу, вже й зараз обходитесь половинкою. Адже ніколи не вислуховуєте мене, а тільки вказівки даєте. Тому верхня половина трубки у вас зайва. А мені нижня не потрібна, бо я тільки слухаю. Ви ж ніколи не даєте й слова сказати. Так що давайте це зробимо і оформимо як рацпропозицію.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

МІНІ-ЛЮБОВ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Товаришу таксист, їдьте, будь ласка, швидше, бо ми можемо передумати...

Хто з вас, товариші, хоче бути керівником? Так. Дякую. Прошу опустити руки. А тепер прошу піднести руки тих, хто може бути керівником. Гм... значно менше. Дякую. А тепер тих, хто переконався на практиці, що може керувати, прошу відійти наліво, а тих, хто дійшов такої думки чисто теоретично, прошу — направо. Дякую.

Таке опитування або, висловлюючись модно, референдум я провів лодумки. І дійшов висновку, якого тримався й раніше: людей, які хочуть бути керівниками, набагато більше, ніж людей, котрі можуть бути керівниками. І друге: товариші, які вважають, що вони можуть бути керівниками, теж помітно більше, ніж людей, котрі справді вміють керувати й пересвідчилися в тому на практиці.

Провести цей уявний референдум мене якось мимохіть спонукала Ганна Степанівна Семеніхіна, котра живе у затишному місті Самборі. І керує там миською інспекцією державного страхування. Організація ця кількісно невелика, робить зовні, можливо, й не зовсім помітну, однак дуже корисну роботу: страхує наше життя, здоров'я, майно від усіляких непередбачуваних несподіванок.

До цього Семеніхіна працювала бухгалтером у відділі позавідомчої охорони УВС, потім ревізором обласно. А наприкінці 1979 року керівні місцеві органи порекомендували її начальником інспекції держстраху. Висунули, отже, і невдовзі змушені були задуматися: а чи, бува, не поспішили з цим висунуванням?

Ні, ні, з цифровими показниками діяльності все було гаразд: інспекція, де працювало чимало досвідчених страхових агентів, як і до приходу Ганни Степанівни, так і після цього, з виробничим планом успішно справлялась.

Задумалися тому, що до миському партії і до обласного управління почали сипатися скарги на нового керівника.

Як відомо, у малому колективі різні плітки, чвари народжуються швидше і розпалюються бурхливіше, як у великому. Винія керівника полягає, зокрема, і в тому, щоб створити таку атмосферу в колективі, аби ті чвари не виникали, а коли вже раптом виникнуть, то щоб у зародку їх пригасити. А невмілий сам вклячається в чвари, діє за принципом: розділяй і володарюй.

На одного страхового агента якось поскаржились,

буцим вона поводить себе аморально, тобто руйнує чужу сім'ю. Ганна Степанівна вирішила сама розібратися в цьому пікантному питанні. Розбиралась більш активно, ніж тактовно. В результаті всі працівники протягом значного часу не стільки страхували населення від пожеж, як задивлялися на пожежу, що розгоряється у власному колективі.

Іншим разом Г. Семеніхіна дає вказівку страховому агенту, котра секретарювала на профспілкових зборах, негайно оформити протокол. Агент висловлює здивування, чому цим питанням займається адміністратор, а не профорг. Керівник сприймає це як зухвалість і оголошує неслухняному й надто цікавому агенту догану. Стягнення, щоправда, згодом примушують зняти, але відчуття, що керівник виявляє свавілля, в колективі залишається.

До інспекції приїжджають перевіряючі. По закінченні роботи Ганна Степанівна запрошує їх «на каву». Я свідомо (щоб не затягувати оповіді) проминаю тут питання про те, наскільки доречною виглядає та гостинність з боку господині. Тут про інше. Ганна Степанівна доручає підлеглому страховому агенту придбати пляшку коньяку до кави. Страхагент діє на за страх, а за совість, приносить і віддає коньяк. А Ганна Степанівна віддати агенту гроші

забуває. За якийсь час Ганна Степанівна пропонує тому ж агенту, Любові Мицьо, і ще деяким віддати їй одержані грошові премії, вони, мовляв, потрібні для виготовлення якихось щитів. Дехто повернув, а Мицьо відмовилась. І ось за якийсь час вона перетворюється у персону нон грата, тобто в небажану особу. Г. Семеніхіна вже відмовляється складати з нею трудовий договір на новий рік. Знову, щоправда, після відповідної вказівки зверху, договір було складено. І премії, заборані в деякого на якісь щити, після того, як про це нішов поголос, начальниця повернула. Але ці факти авторитету Г. Семеніхіної в колективі не підвищили. Скарги на неї, усні й письмові, надходили й далі.

І от уже в миському партії, і в обласному управлінні держстраху переконаються: вибір начальника виявився невдалим, треба виправити похибку. З миському партії надходить відповідне подання до головного управління державного страхування Міністерства фінансів УРСР. Там видають наказ: увільнити Семеніхіну Г. С. з посади начальника інспекції як таку, що не забезпечила керівництвом, і надати їй роботу в органах держстрахування з меншим обсягом. Призначили її економістом.

Здавалося б, усе ясно. З більшим обсягом людина

не впоралась, нехай попрацює з меншим обсягом. А там видно буде.

Але ж ні. Ганна Степанівна виявилася не з тих, хто без бою віддає керівний фотель. Почала вона писати та їздити до Львова, до Києва. З прокуратури республіки звернули увагу на те, що в наказі про звільнення не дотримано всіх норм трудового законодавства.

Головне управління держстрахування відмінило свій наказ. Г. С. Семеніхіна знову обійняла посаду начальника інспекції.

Усе правильно. Прокуратура стоїть на сторожі правопорядку. І коли не додержано букви і духу закону, то наказ слід скасувати.

Але мене зацікавила позиція самої Ганни Степанівни. І ми довго говорили з нею. Миськом партії, обласне управління державного страхування, головк — всі вважають, що Ганна Степанівна не забезпечує. Такої ж думки дотримуються й чимало підлеглих. От один із численних перевіряючих, а саме начальник відділу кадрів головку С. П. Груша, переговоривши з більшістю працівників інспекції, встановив: п'ятнадцятеро висловились проти Семеніхіної, п'ятеро утримались від категоричної оцінки, і лише четверо охарактеризували Ганну Степанівну позитивно.

А Ганна Степанівна твердить, що може працювати начальником. Отак.

Мені розповідали, що коли Г. Семеніхіна почала боротися за відновлення, то всім казала, що гмює з чисто престижних мотивів. Не хочу, мовляв, щоб мене звільняли як таку, що не... От спочатку доб'юся відновлення, а потім візьму й подам заяву про звільнення. За моїм власним бажанням.

Запитав її, чи казала так.

— Казала. І зараз кажу. Можу хоч сьогодні подати заяву і залишити інспекцію. Тільки нехай мені запропонують... таку саму посаду. За обсягом роботи, зарплатою і становищем. Якщо підійде, подам заяву. Чому ж не подати?

Тобто Ганна Степанівна гвалт хоче бути начальником. І хоче лише на тій підставі, що вона особисто вважає, що може бути начальником.

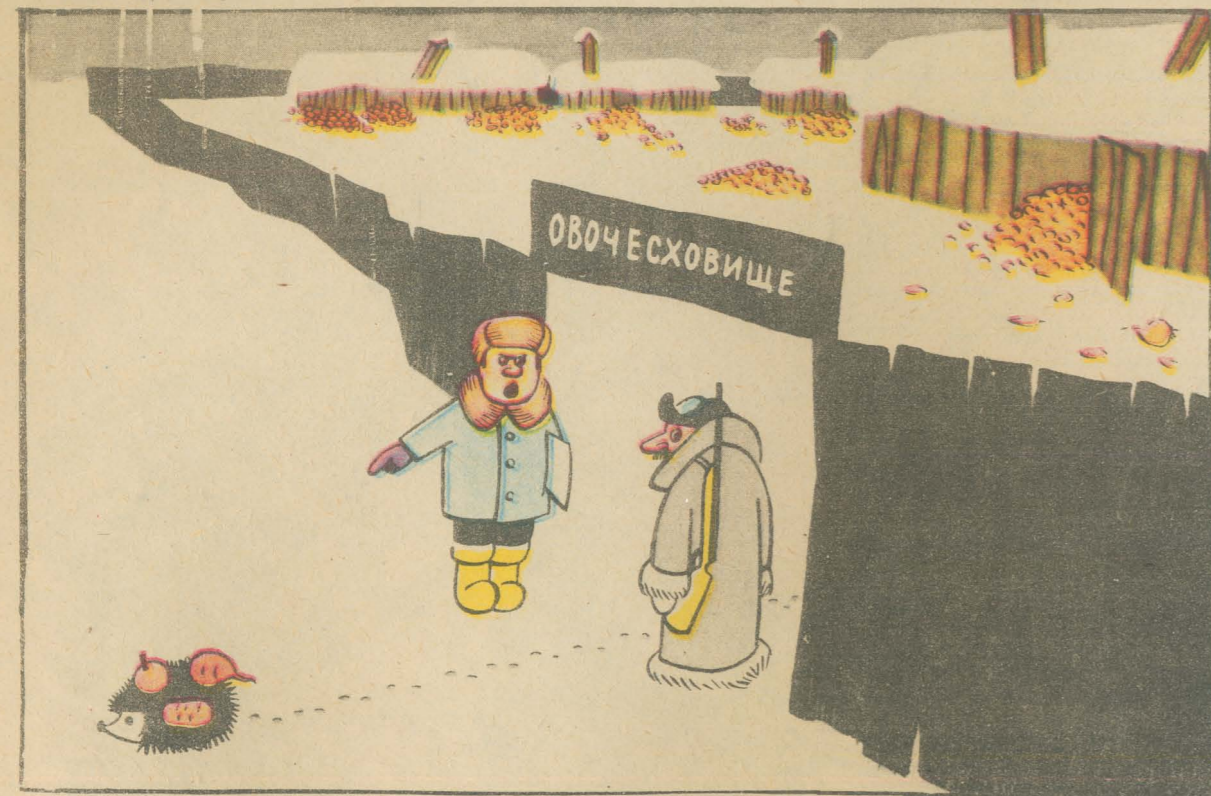
Та ж ми з вами, товариші, уже наче розібралися: людей, котрі хочуть бути керівниками, значно більше, ніж людей, які керівниками бути можуть...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перія.

Львівська область.

Мал. А. ЦЕРЕКА

— Отак ти бережеш народне добро?!

Народні усмішки

ХІБА ТО ЖИТТЯ

Пришов один чоловік поступати на роботу і в автобіографії написав, що йому сорок років. Подивився на те завідуючий і питає:

— Ви пишете, що вам сорок років, а за паспортом виходить, що сорок п'ять...

— Та розумієте, я п'ять років покарання відбував,— відповів він.

— Так хіба ж ви там не жили?

— Е-е-е! — махнув рукою чоловік. — Хіба то життя!

Повідомив В. ЧУВАШОВ.

м. Суми.

ЙОГ

— Мамо, наш тато — йог? — запитав син матері.

— Звідкіля це ти взяв?

— Та він же вчора казав, що дві пляшки горілки роздав...

— Ну, то й що?

— Як що? І навіть рук не порізав...

Я читав, що так тільки йогі вміють...

СТРАХОВКА

— Доброго здоров'я, Володимире Петровичу! — низенько вклонився студент викладачеві.

— Доброго... А чому це ви, Іваненко, вже втретє сьогодні вітаєтесь? Ви ж екзамен, здається, вже склали?..

— Та скласти — склав. Але — на двійку. Доведеться знову складати...

Повідомив М. ШП'ЄХ.

м. Львів.

ЩО ТО БОРОДА!

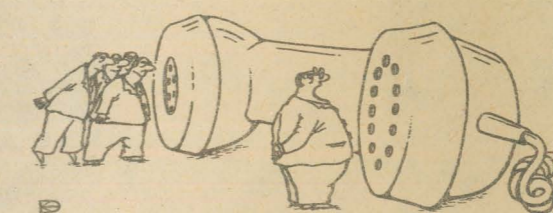
Сидить дід біля клубу на лавочці і розповідає:

— Раніше, коли я ходив поголений, зі мною всі перехожі віталися. «Добридень, діду!» — казали, місце в автобусі давали, а тепер, коли завів бороду, в автобусі доводиться стояти, а ті, що вітаються, кажуть: «Привет, чувак!»...

Повідомив Г. ЯРОВЕНКО.

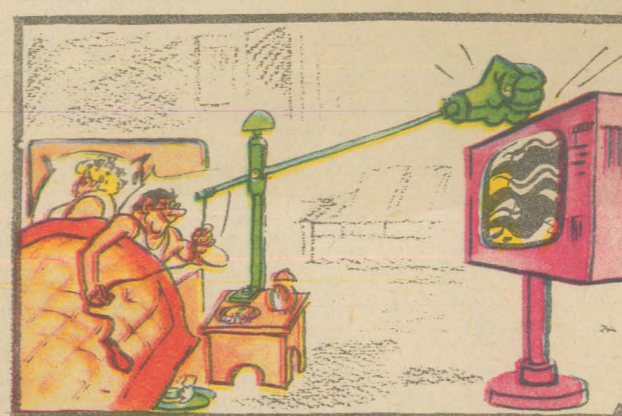
с. Широка Балка
Білявського району
Одеської області.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

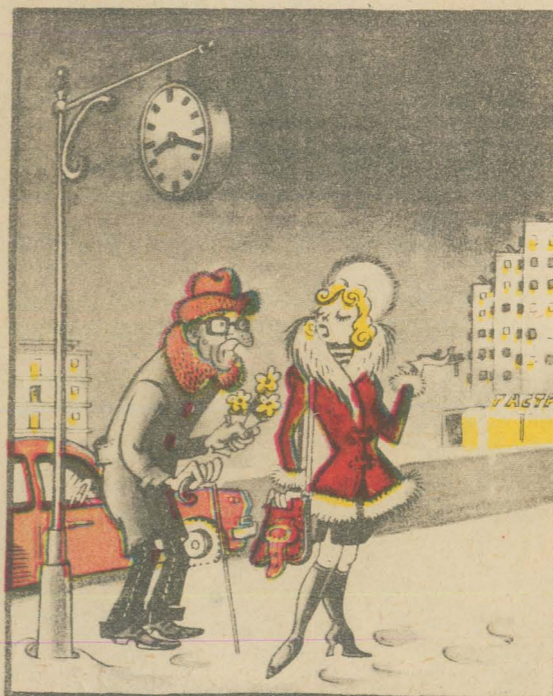
Без слів.

Мал. М. ЛИТВИНА

Телевізор з дистанційним управлінням.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Спочатку ти мене прописуєш, а потім у мене з'являється до тебе почуття.

Мал. В. КОНОНЕНКА

— Справжній землетрус — це коли сваряться наші сусіди.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Без слів.

Мал. С. ДІДКОВСЬКОГО

Без слів.

Мисливці.

Початок операції пройшов, як завжди, чітко і не віщував ніяких ускладнень. Перед тим скотар Максим Селезінка на правах рідного чоловіка допоміг Ксені роздати коровам корм, а коли вона почала доїти, він теж почав.

Діяв швидко і вправно. Вистачило якоїсь хвилини, щоб певна частина коров'ячого раціону у вигляді висівок перекочувала з колгоспного мішка в домашню великогабаритну сумку. Максим обтрисувся і негосло мовив дружині:

— Висівки, — не примусив тягнути себе за язик Максим.

— Та-ак, — виліз голова із машини. — І куди пролягла доріженька, дозволь тебе спитати?

— Та куди ж, на ферму, Іване Никифоровичу.

— Все зрозуміло. І, мабуть, скажеш, що з дому несеш?

— А то ж звідки! З дому, Іване Никифоровичу, — скромно мовив Селезінка, але, бачачи, що йому віри не ймуть, ба навіть глузують, став ображено

це додаткові кілограми молока, а значить, і пошана твоєї Ксені, і її заробіток.

— Хіба ж я не розумію?! — вигукнув Максим, радіючи, що так легко відбувся, та ще й похвали удостоївся. — Ось віддам оце Ксені і ще принесу. Якби не радикаліт, я б цілий мішок припер. А то й обидва. Не вірите?

— Вірю, Максиме Семеновичу. І допоможу тобі. Бери «Волгу» в своє розпорядження. Поки я тут з доярками погомоню, а ти привези свої висівки.

Максим із запізненням второпав, що «передавав куті меду», і гарячково намацував хоч якусь щілину для відступу.

— Та що ви, Іване Никифоровичу! Навіщо ж машина? — рішуче запротестував Максим, подумки кленучи голову, його «Волгу», висівки і свій язик. — Не треба, Іване Никифоровичу, не треба.

— Треба, треба, Максиме. Може, боїшся, що твої висівки вся ферма споживатиме? Так тому й бути, підготовуйте з Ксенею тільки її групу. Марш у машину, нічого радикаліт дражнити!

— Зараз, зараз, — без найменшого ентузіазму погодився Максим. — Тільки ось Ксені сумку...

— Сумку я занесу, — взяв Максимову ношу голова. — Не бійся, іншої доярці не подарую.

Селезінка відчув себе в пащі.

«Хоч би у Ксені вистачило кебети не наламати дров», — подумав, сідаючи на місце голови у «Волзі»...

А Ксеня, побачивши голову з краденими висівками, так і залякла, як недавно Максим на стежці.

— Передача вам, — поставив голова сумку. — Від чоловіка.

— А-а він... Максим де-е?

— Поїхав у мої «Волзі».

— Ой!.. Повезли-и?! Іване Никифоровичу, що ж тепер буде?! Га? Пробачте на перший раз, більше й крихти з ферми... Лихий поплутав... Ой, лишенько! Перший раз...

— Перший? — перепитав голова. — А два лантухи звідки?

— О-ох-хх... — геть сполотніла жінка. — Значить уже... знайшли?

— Ніхто не шукав. Добровільно признався.

Григорій ШИЯН.

с. Богуслав
Дніпропетровської області

РАЦІОН У СУМЦІ

ГУМОРЕСКА

— Поніс я. Хто питатиме, пішов підснідати.

Селезінка благополучно проминув корівник, водонапірну башту... Далі вторована стежка ішла до старого телятника, за яким робила крутий поворот і бур'янами вела майже до самого Максимового двору.

Та за кілька кроків від телятника Максим побачив «Волгу» голови колгоспу, яка звернула з півця до ферми. Захисний рефлекс спрацював миттєво, і на стежці появилася статуя «Чоловік із сумкою». Мозок тієї «скульптури» запрацював, як ЕОМ у критичному режимі, і за секунду видав рішення. Єдино прийнятний... Рятівний... Селезінка майже по-солдатськи зробив поворот через ліве плече і повагом попротував назад. Потім поставив сумку на стежці і спокійно закурив.

А «Волга» вже загальмувала поруч, і голова відчинив дверцята.

— І що то таке? — привітавшись, кивнув на пузату сумку.

захищатися. — Моїй Ксені на кожних зборах перепадає на горіхи за низькі надої, хіба ні? Тепер годі! Думаєте, їй хочеться раків пекти? Чи мені, гадаєте, приємно? Ну, от я... ми рішили потроху...

Голова дістав свою незмінну «Приму» і довго припалював, уважно зиркаючи на скотаря.

— Справді так рішили? — спитав тихо.

— Справді, — смиренно кивнув Максим. — Хоч воно на групу корів і не бозна-скільки наїдку, а все ж якийсь вітамін і попаде корові на язик.

— Молодці ви з Ксенею, — невизначено проказав голова. — Дома ж хіба немає худобини?

— Є корівка. Та вона кормами не зобиджена. І сіно лугове, і буряк, і хлібні лишки. — Зрозумівши, що голова вже переступив межу між невірою і довір'ям, Максим зовсім осмілів. — Розбалували ми свою Лиску макухою та різним варивом так, що вона на висівки тепер і не дивиться. Ті-богу! Уже два лантухи назбиралося.

— Похвально, — зовсім приязно мовив Іван Никифорович. — По-хазяйськи вирішили. Ваші висівки —

ПОКЛАДАЮЧИСЬ НА КОМПЕТЕНТНІСТЬ

УСМІШКА

— З чим прийшли, Буравчику?
— Технічний розрахунок оновлення верстатного парку приніс. На підпис.
— Невчасно. Йй-право, невчасно. Справ по вуха. Днями ознайомлюсь.
— Іване Станіславовичу, час не стоїть. Люди давно розрахунки здали. А ми зволікаємо. Мені ще купу підписів зібрати треба.
— Усе підрахували, зважили?
— Звичайно. Не турбуйтеся. Червоні не доведеться.
— Гаразд, підписую. Покладаю на вашу сумлінність.
...Заклопотаний Буравчик поспішив далі.
— Антоне Юхимовичу, черконіть.

— Годилося б знати, що підписую. Вивчити, скласти особисту думку. Залиште. Такі справи за мить не вирішуються.
— Іван Станіславович підписали...
— Ставити під сумнів те, що підписав Іван Станіславович, я не маю підстав. Що ж, покладаю на його компетентність.
...Захеканий Буравчик долав кабінети, мов бігун перешкоди.
— Вікторе Аркадійовичу, будь ласка... Антон Юхимович і Іван Станіславович вже залишили свої підписи.
— Бачу, бачу. Де розписатися?
Задоволений Буравчик наближався до фінішу.

— Олександр Леонідовичу, підписи під словом «погоджено» зібрані. Тепер необхідно затвердити технічний розрахунок оновлення верстатного парку.
— Ви сказали — технічний розрахунок?.. Останній аркуш вашого документа можливо і відповідає своєму призначенню, і підписи справні... А решта, вибачте, з іншої опери. Читайте: «Поради молодим господаркам. Як вирощувати огірки на балконі».
Ошелешений Буравчик гарячково пригадував: на чьому столі він прихопив ці папери?..

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Я не раз читав у пресі про літаючі тарілки і дискусію з приводу того, міф то чи реальність. А в місті Броварах Київської області став свідком не менш дивного випадку: на голову перехожого впала свіжа-свіжесенька, рум'яна і запашна паляниця. Не встиг я здивуватися, як друга така ж паляниця прохурчала біля самісінького мого носа. Проаналізувавши траєкторію польоту третього подібного об'єкту, я зробив висновок: паляниці летять не з космосу, а з-за паркану. Рушивши вздовж нього, я недовзі вийшов до воріт Броварського хлібозаводу.

— Паляниці літають? — здивувався охоронник. — Це щось нове. Досі вони у нас просто виносилися крізь дірки у паркані, яких безліч. Траплялися спроби вивезти їх автомашиною. Скажімо, водій автомашини В. В. Рогальський, маючи неабиякий апетит на хліб «кишинівський», спробував прихопити аж 252 буханці. Але щоб літати? Певно, хтось із новачків старався.

— Може й новачок, а може, хтось із ветеранів урізноманітнює тактику, — пояснив мені головний інженер заводу В. О. Ледовських. — Не перевелися ще в нас любителі легкої наживи. Але ми

боремося. Впливаємо адміністративно, виховуємо, попереджаємо усно.

— І допомагає? — поцікавився я.
— Не дуже, — чесно зізнався Володимир Олександрович. — Воно якби до наших засобів виховного впливу та ще й паркан підходящий. А то наш комбінатівський — мов решето. Просили ми обласне управління хлібопекарної промисловості виділити кошти на реконструкцію та нарощування паркану,

але нам відмовили. Налягайте, кажуть, на совість, бо на паркан треба кошти. Ми, звичайно, налягаємо. Переконуємо, що совість найкращий контролер. Але...

Про паркан мріє і Валентин Володимирович Гаркуша, директор Іванківського хлібопродкомбінату. Правда, його мрія дещо скромніша. Він згоден на будь-який паркан, бо нині навколо комбінату немає нічого. До речі, з двадцяти дев'яти хлібопекарських підпри-

ємств Київської облспоживспілки (Іванківський також підпорядкований їй) сімнадцять доступні всім вітрам і ласим до свіжої паляниці.

— Мені навіть на сторожів коштів не виділяють, — скаржився В. В. Гаркуша.

Тим-то в Іванкові й змагаються, хто більше винесе. Рекорди довго не тримаються. Приміром, якщо робітниця Г. Г. Старовойт спромоглася дотягти до хати лантух з 25 буханцями, то А. В. Назаров довів, що він таки мужчина: попер наступного дня набагато більше. Якщо й далі так триватиме, не виключено, що з комбінату нічого буде в магазини відправляти.

Таким чином, питання, як ми бачимо, стоїть так: що надійніше — совість чи паркан? Не заперечуючи в принципі, що совість — справді найкращий контролер, усе ж таки, уточнимо: а якщо в декого її немає? Якщо дехто заради двох десятків буханців, що підуть на корм свиням, ладен, махнути на неї рукою? Думається, в таких випадках і паркан міцний не завадить.

М. ОЛЕСЬ.

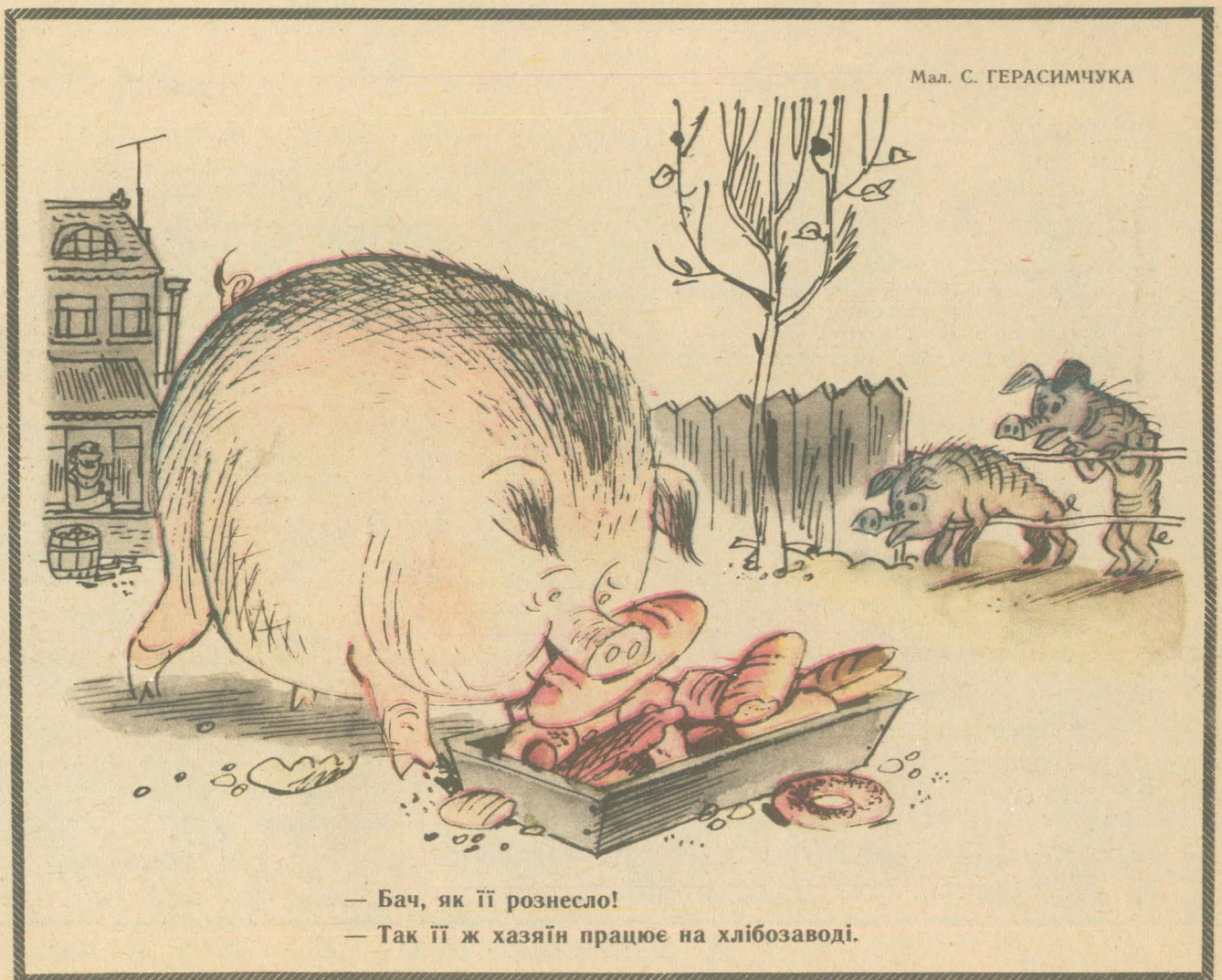
Київська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кілька років не було теплого літа, і люди мріяли добре зігрітися. Аж поки не почала їм занадто допікати цьогорічна спека. І задумав М. К. Приндык на радість мешканцям села Більшовик Баршівського району Київської області збудувати водоймище. А оскільки він був начальником районної ремонтно-будівельної шляхової дільниці, то й спосіб самої будови був дещо незвичним. Приндык порушив проект будівництва шляху до села: не було прокладено трубопроводу для стоку води, а це, на думку начальника, повинно було сприяти утворенню озера.

Але озера не вийшло — вийшло болото, де малій жабі — і то по коліна. Та ще й розлилося те болото по навколишніх садибах, зокрема, по присадибних ділянках громадян Шматька та Надточія. Про це вони й написали до редакції.

Як повідомив голова Баршівського райвиконкому тов. Безуглий В. Г., нині стік для відводу води прокладено, а Приндыка М. К. за допущені відхилення від проекту та низьку якість будівельних робіт із посади начальника шляхової дільниці звільнено.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Бач, як її рознесло!

— Так її ж хазяїн працює на хлібозаводі.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЯК ПОМИРИТИСЯ!

Ведмедики Топтунчик і Коротунчик сиділи на березі річки. Пробігав повз них заєць, запитав:

— Чого ви так далеко одне від одного сидите?

— Та так,— сказав Топтунчик.

— Так, та не так,— сказав заєць.— Що-небудь трапилось?

— Ага,— сказав Коротунчик.

— Що?

— Ми учора посварилися,— сказав Топтунчик.

Заєць засміявся:

— Посварилися вчора і досі не помирилися?

— Та ми давно помирилися би,— сказав Коротунчик.

— І що ж вам заважає? — спитав заєць. Коротунчик і Топтунчик зітхнули.

— Ми забули.

— Що забули?

— Через що посварилися.

Вас. БИРЮКОВ.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Дуже добру пам'ять має,
Хутко все запам'ятає,
Де почує яку вість —
Слово в слово розповідь.

(Маніфодн)

Його треба сильно бити,
Щоб став діло він робити.

(ниж)

М. ХИЖКО.

ВУХА ЧИСТІ!

Прибіг Славко з вулиці. Захеканий, очі блищать.

— Мамо, їсти хочу! — з порога.

— Зголоднів? — усміхається мама. — Ну, сідай до столу. Тільки спершу вмийся... Боже, які в тебе руки брудні. Що ти ними робив?

— М'яча ловив,— хвалиться Славко. —

Ми у футбол грали, а я на воротах стояв!

Побіг він у ванну, похлюпався там, за хвилину виходить, показує чисті руки.

— Молодець! — каже мама. — А ну-ну, зачекай... А чому ти вух не помив?

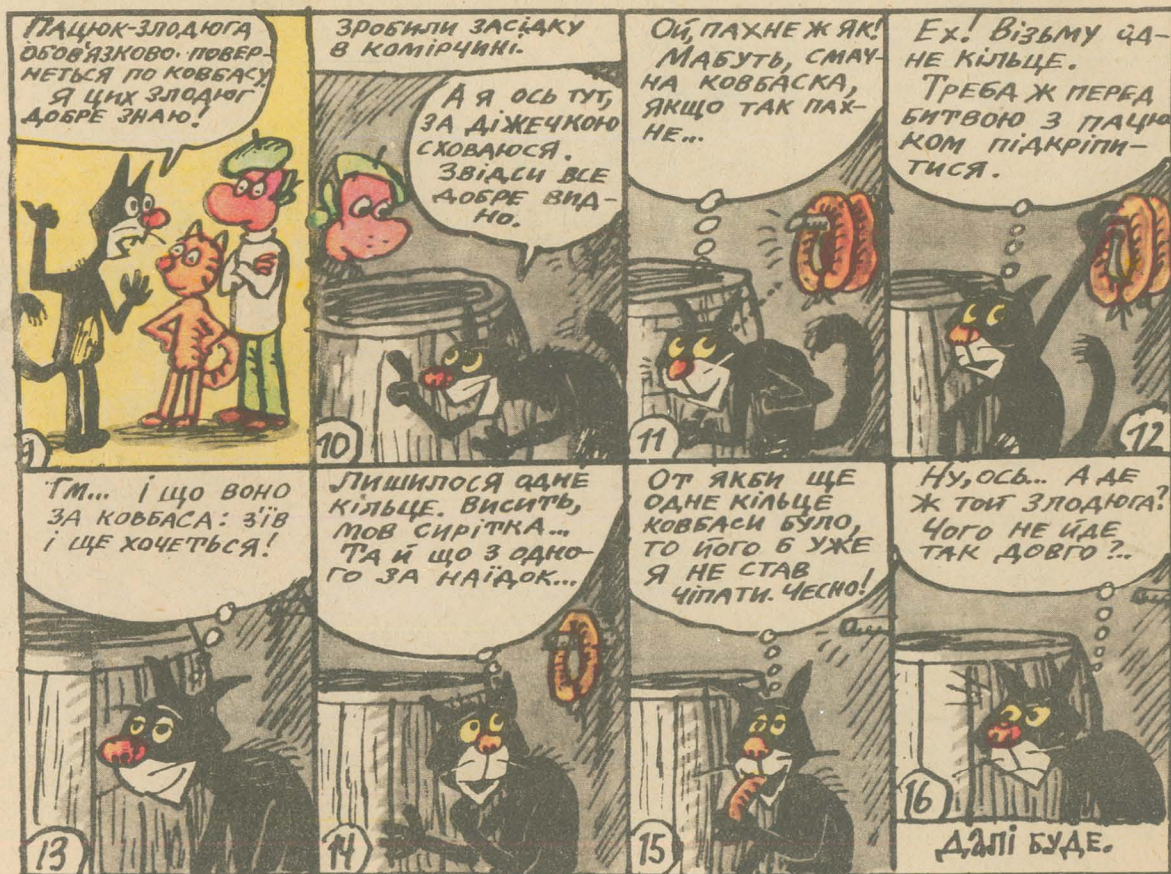
— Так я ж ними нічого не робив! — відповідає Славко.

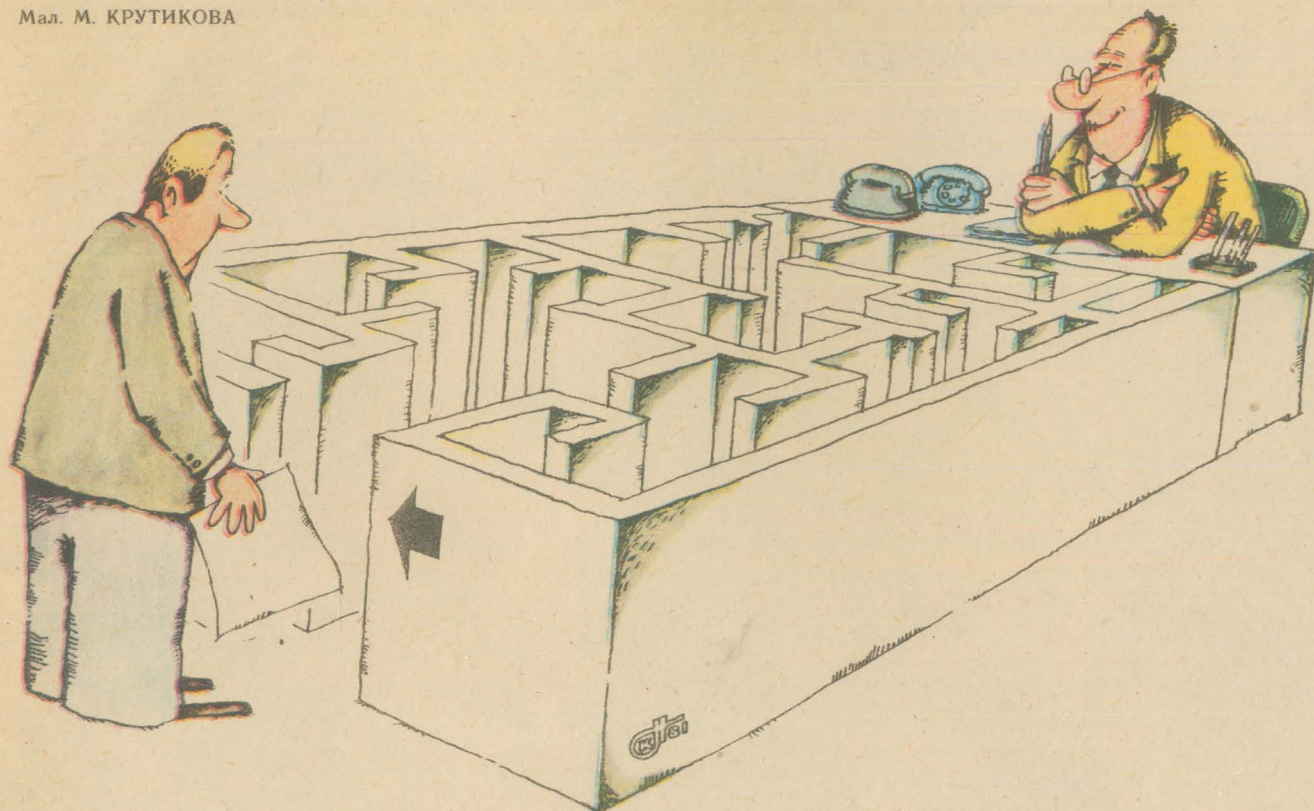
Василь СОПРОНЮК.

ВЕЛИКІ ЛОВИ

Пригода друга.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

НЕЗВИЧАЙНИЙ ДЕНЬ

ГУМОРЕСКА

Відклавши папери, завідувач лабораторією інституту проблем вільного часу Яків Семенович Грузденко вийшов перекурити. На ходу видобув із кишені піджака сигарети і, поспіхом черкнувши сірником, зголодніло затягнувся. У коридорі зупинився біля вікна. Палив і водночас із висоти п'ятого поверху милувався рідним містом. Потім глянув униз і від здивування аж присвиснув.

— О!.. Простирадленко суне!.. До інститутського входу йшов енергійним кроком середніх років чоловік у модній шкіряній курточці.

«Скільки ж ми з тобою, Сидоре Артемовичу, не бачились? — подумав Яків Семенович. — Здається, мало не місяць. Де ж це ти пропадав?..»

Не встигли за Простирадленком грюкнути парадні двері, як на іншому кінці вулиці вигулькнула ще одна знайома Грузденкові постать.

«Курносюк! Далєбі, він!»

І завлаб ураз насторожився: «Звідки? Яким чином?! А як же його відрядження для обміну досвідом? Невже відликали? Чи, мо', сам раніше повернувся? Так, питається, якого дідька у четвер з'являється на роботу. Погуляв би до понеділка».

Яків Семенович затягнувся і вирішив викинути Курносюка з голови. Але тривога вже закралася в душу.

«Чого б це він отак на роботу поспішав? Невже щось трапилось? Чи збори, чи нарада яксь термінова?»

І завлаб став поспішно пригадувати, які оголошення останнім часом йому траплялися на інститутській дошці новин. Але, oprіч місцевкомівського заклик не баритися з придбанням туристських путівок, нічого суттєвого Грузденко не згадав. Він уже став поволі заспокоюватися, коли з-за рогу викотилася кругленька постать Роберта Федоровича Семенця.

«А цього що змусило пхатися сюди? Тижнями десь никає, на роботі вдень зі свічкою не розшукаєш. Ні, тут щось не те... Бути такого не може, щоб Семенець сам отак узяв і прийшов. Чи не бенкет наклывується? Може, день народження у директора? Або, тьху-тьху, скорочення штатів намічається?»

А тим часом до інституту дружно сунули молодші і старші наукові співробітники, аспіранти всіх років навчання, лаборанти й навіть стажери. Зовсім забувши про сигарету, Яків Семенович вражено спостерігав за незвичайним напливом колег. І зовсім збентежився Грузденко, помітивши в юрбі Марфу Силівну, котра лічилася консультантом і показувалася в інституті лише тоді, коли, образно кажучи, щось у лісі здохне.

Прикопавши давно згаслий неделап-лок у вазоні з фікусом, Яків Семенович мерщій кинувся з'ясовувати причину інститутського дива.

Біля дверей своєї лабораторії він зіткнувся з практиканткою Вірою:

— Ой, Якове Семеновичу! Я вас уже скрізь шукаю, — мовила Віра. — Вибачайте. Забула вчора сказати. Дзвонили з бухгалтерії, просили передати, що зарплату даватимуть не у п'ятницю, а сьогодні.

— Гм... Де ж ви раніше були? — буркнув Грузденко.

І попростував до каси.

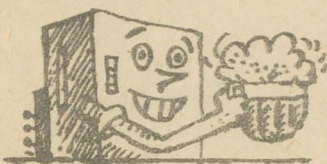
Юрій ІЩЕНКО.

м. Київ.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ДУЖЕ ЗРУЧНО

Стоять, торгують автомати без преміальних, без зарплати. Рахунок свій ведуть монетам (Не помиляється «кебета»). Не лаються, не обзивають, Стоять, мовчать... Не доливають.

ДОЧКИ-МАТЕРІ

Не йде дочка до мами З порожніми руками: Веде вона за ручку Онука чи онучку...

ПРОБЛЕМА

Куріння ми ненавидим, ще й як, На нього в наступ — словом і мікстурами. З курінням поборотись — може всяк, А ви от поборіться з перекурами!

С. ПИВОВАРОВ.

ГАЛЮЦИНАЦІЇ

Сидів до ночі Сава над ставком, Аж поки місяць видався поплавком. Вночі ж приснилось, ніби знову сів І вудить зорі замість карасів. І вже верзлося Саві аж до ранку, Що має дивну зоряну тараньку.

ПЕРЕДУТТЯ

Ще в кишені пляшку ніс, А вже ставав червоним ніс.

Він визнавав лише ті дати, Коли йому могли щось дати.

ВЕЗУЧИСТЬ

Іван, мов дитина, сьогодні радіє: Нарешті машину придбав! В родині ж Степана ще краща подія: Нарешті машину продав!

Василь КРАВЧУК.

Відомий казковий герой Буратіно мріяв, щоб із п'яти золотих, які він посадив у землю, вирости дерево з грошима замість листя. Але й у казці, де можливо все і навіть більше, такого дерева не виростло. Про це знала продавщиця магазину с. Олексійки Краснокутського району Харківської області К. С. Однороб. Та, маючи не дерев'яну лялькову голову, вона таки знайшла шлях до

ДАЛИ ПЕРЦЮ

збагачення: почала безбожно підвищувати ціни на товари. Лист про це надійшов до «Перцю».

Заступник голови правління облспоживспілки тов. Манойло відповів редакції, що при перевірці листа всі факти підтвердилися. За порушення правил радянської торгівлі продавця Однороб з роботи звільнено.

Друже Перче!

Чи знаєш ти, хто у нашому місті Дружківці вважається найбільшим другом птахів? Це — працівники будівельного управління № 5 тресту «Краматоржитлобуд». Кілька років тому наші пернаті друзі одержали від них щедрий подарунок — п'ятиповерхову шпаківню. Правда, спочатку ця споруда призначалася для міської АТС на десять тисяч номерів, проте будівельники кинули її недобудованою, і ось уже шість років тут гніздяться голуби, горобці і ворони. Ми, мешканці міста, звичайно, зворушені такою турботою про пернатих, але, цікаво знати, коли ж, нарешті, будівельники подумают і про нас.

О. ГАВРИКОВ.

Донецька область.

Тобі, звичайно, не раз доводилося чути відому українську пісню «Ой, не світи, місяченьку». Так от, мешканці вулиці Київської у місті Новомосковську, що на Дніпропетровщині, переробили її на свій лад. Просять люди місяця, щоб хоч він освітлював вечорами вулицю. Бо йти у темряві по нерівній дорозі не вельми приємно. Особливо восени, коли всюди калюжі й багно. Матері поспішають на автобус — везуть дітей до дитсадка, робітники — на завод, а надворі темрява, хоч око виколи.

Мешканці вулиці неодноразово просили навести порядок з освітленням і працівників міського комунального господарства, і самого голову міськвиконкому В. Г. Демченка.

— Буде зроблено! — сказав він 26 січня цього року. Сказав, як зв'язав: минули зима, весна, літо, осінь... А на Київській вулиці, як і раніше, лунає все той же мотив: «Світи хоч ти, місяченьку!...»
О. ЗАБЦЬ.

Було б непогано, якби ти підказав будівельникам пересувної механізованої колони № 142 тресту «Ворошиловградсільбуд» започаткувати у себе нову традицію. А саме: при здачі в експлуатацію нового будинку, разом із ключами вручати новоселам і кілька кілограмів паперу для листування. Гадасмо, він їм знадобиться. Бо нам, новоселам, робітникам Семейкінського племптахогоспсу Краснодонського району, він украй необхідний. Справа в тому, що, починаючи з 1975 року, відколи ці горе-будівельники спорудили для нас з усілякими недоробками три шістнадцятиквартирні будинки, ми лише те й робимо, що пишемо — і в республіканське Міністерство сільського будівництва, і в облвиконком, і у вищезгаданий трест — листи-скарги про те, що у наших оселях уже котрий рік немає газу, що взимку не працює опалення.

А на це, Перче, сам розумієш, потрібен не один кілограм паперу. Отож хочеться вірити, що у вищезгаданих будівельників нова традиція приживеться.

М. БАХМЕТ.

Ворошиловградська область.

Що, на твою думку, чекає покупця, який візьме у магазині, скажімо, курку або качку і піде, не розрахувавшись? Скандал і ганьба, скажеш ти. Нахабу тут же примусять викласти гроші. А ось ми знаємо покупця, який не одну — майже тисячу качок забрав, а грошей не платить! 10 липня цього року наш колгосп «Червоний партизан» здав на Київський м'ясокомбінат 990 качок загальною вагою 1310 кілограмів. Нам пообіцяли вислати закупочну квитанцію і переказати гроші. У серпні ми послали нагадування, а у вересні — гінця: «Люди добрі, де ж квитанція, гроші?»

Люди добрі на м'ясокомбінаті запевнили нас, що все вишлють негайно, але досі нічого не вислали. Мабуть, тих качок вже давно покупці розібрали, оті покупці, котрі чесно розраховуються за покупку. А от комбінат ніяк не хоче з нами розрахуватися. Хоча не тільки одержав прибуток на наших качках, а й щось там доперевиконав...

Б. ХАРЧЕНКО,
голова колгоспу «Червоний партизан»
Носівського району Чернігівської
області.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів:
«ДИКОБРАЗ» — Прага,
«РОГАЧ» — Братіслава,
«ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін.

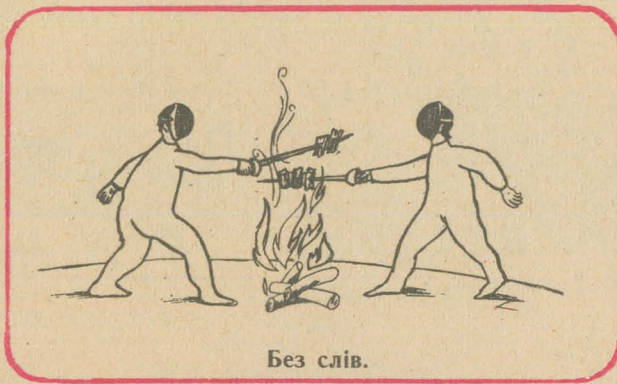
Без слів.

Без слів.

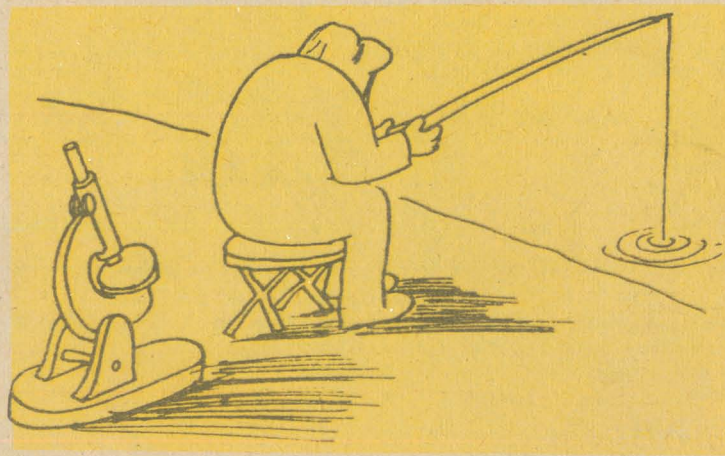
Без слів.

Без слів.

Без слів.

Без слів.

Фото В. ЛИСИНА.

«Ферма стояла за селом. А на фермі стояли корови. Там завфермою був Лисий. А дояркою була Докія. Ще на фермі стояв бугай Рудий».

(З учнівського твору).
Надіслала А. ІРИНЧИНА.

«Я чистив криницю і простигнув. Бо горілка була з льоху. А пиво з холоду. Виходить я собі ворог».

(З пояснення).

«У мене було босоніге дитинство, чуні і батькові чоботи. А вже потім пішли тухлі».

(З листа до редакції).
Надіслав А. ІЛЬЧУК.

«Щесть і слава тов. Онопрієнко, за його працю, по втіленню природи на матерії, в той час, коли будучи самоучкою».

(Із запису в книзі відгуків).
Надіслав М. ЧУДАК.

«Продавець пряного посолу торгує на дворі салакою».

(Вівіска на дверях магазину).
Надіслала М. ЛЕСІВ.

«ЗАПРОШЕННЯ

Шановний товаришу КОНОПЕЛЬКИНА М. Д.

Паспортний стіл відділу внутрішніх справ г. Ковеля міськ(рай)виконкому запрошує Вас прибути в п'ятницю для бесіди с паспортом».

Надіслав О. ПРИСТУПА.

«Я зобов'язуюсь всю молодь і пенсіонерів вивести в поле на перегній».

(З виступу водія на бригадних зборах).

«Він мені доказував, що я залила рибу водою для навару, а не для товарного виду. Я ж йому сказала, що з води навар як з козла молока. А чи обзивала дурнем, мене не цікавить».

(З пояснювальної продавця).

«Запізнився на роботу не тому, що напередодні був злегка напідпитку, а тому що в трамвая не було проходимості».

(З виступу на товариському суді).

Надіслав Іван ФОМІН.

БАГАТОГРАМНА ДІЯЛЬНІСТЬ.

КНИГООБМАН.

МОНЕТНИЙ ТВІР.

НАПІВПРАВЕДНИК.

Володимир ПОЛІЩУК.

Гріх на душу

УСМІШКА

— Я з районного вузла зв'язку, — відрекомендувався незнайомець, заходячи до квартири. — Це ви скаргу писали?

— Так, я, — відповів господар. — Розумієте, мені прийшло повідомлення, що я не заплатив гроші за радіо. Тут якась помилка, адже гучномовця в моїй квартирі зовсім немає. Ми користуємось транзистором — і чути добре, і будь-яку станцію приймає.

— Яка там помилка! — аж образився відвідувач. — У нас в райвузлі зв'язку всі служби працюють на совість. Про помилку навіть мови не може бути!

— Але ж радіо у мене немає!

— А ми це ще перевіримо, — багатозначно пообіцяв представник райвузла.

— От бачите?! — радісно промовив господар, коли представник райвузла уважно оглянув кімнати, кухню, не забувши про туалет і ванну.

— Нічого не бачу! — заперечив той. — А де у вас телефон?

— Ось тут. А вам він для чого? Запитання господаря представник залишив без відповіді. Підійшов до телефону, зняв трубку і зосереджено покрутив диск.

Раптом лице його проясніло. — Йдіть-но сюди! — покликав він господаря. — Натє трубку. Що ви там чуєте?

— Радіо говорить, — спантеличено відповів той.

— От вам і все. А ви кажете — помилка! Платіть, шановний, гроші. І дякуйте, що тільки за радіо беремо.

Бо в трубці чуто також і чийсь міжміський телефонну розмову. Але хай так уже і буде. За неї гроші з вас брати не будемо. Начальству не доповім, промовчу. Візьму вже на свою душу цей гріх...

В. ГЛУЩЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ На заводі «Промбудматеріали» Донецького міськрембудтресту порушували фінансову та штатну дисципліну, завищували обсяг робіт, оформляли фіктивні наряди на невиконані роботи, а керівники Донецького облкомунгоспу, якому трест із заводом підпорядковано, примудрилися нічого цього не помічати. Про все це розповідалося у фейлетоні «Заплутані кінці» (№ 14 журналу).

Після виступу Перця заступник голови Донецького міського комітету народного контролю П. Ф. Удовик повідомив, що за порушення фінансово-господарської діяльності на заводі директору заводу Кропову В. Ф. рішенням бюро міськкому партії оголошено догану з занесенням до облікової картки. Наказом по тресту йому оголошено сувору догану та позбавлено квартальної премії. Рішенням комітету народного контролю на Кропова В. Ф. та головного бухгалтера Листаренка С. Г. зроблено грошове нараховання в розмірі двох місячних окладів.

★ В листі, що надійшов до редакції від мешканців Дубнівського будинку-інтернату, писалося про те, що там не діють ліфти, не працює баня, відсутня й гаряча вода.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови виконкому Ровенської облради А. В. Єршов повідомив, що такі факти дійсно мали місце, бо цей будинок було здано в експлуатацію з недоробками. Нині усі додаткові роботи вже завершено: ліфти відремонтовано, систематично працює баня, є гаряча вода.

★ Водій автобуса, що курсує до села Лисанівців (Старосинявський район), Низовий В. А. порушував графік руху, грубо ставився до пасажирів, міг висадити їх, не доїжджаючи до села. Скарга про це надійшла до Перця.

Як повідомив редакції заступник начальника Хмельницького обласного управління Л. А. Новіцький, наведені в скарзі факти при перевірці

підтвердились. Наслідки перевірки обговорено на зборах водіїв Летичівського автопідприємства № 22037, а Низового В. А. з роботи звільнено.

★ В одному з листів, що надійшов до Перця, повідомлялося, що у місті Гайсині (Вінниччина) по провулку 1 Травня, коли прокладали тепло trasу, проїжджу частину дороги та тротуари так зруйнували, що тепер там ні пройти, ні проїхати.

Голова Гайсинської міськради О. А. Мурашка повідомив редакції, що брак, допущений при виконанні будівельних робіт, ліквідовано. Проїжджу частину вулиці та тротуари відновлено.

★ Про те, що завідувач клубом у селі Гриньки (Лановецький район) Бойко М. І. своєю роботою не цікавився, пустив її на самоплав, клуб відкривав рідко, повідомлялося у листі молоді цього села.

Начальник Тернопільського обласного управління культури П. М. Бубній сповістив Перцеві, що при перевірці листа факти підтвердились. За незадовільну роботу клубу Бойко М. І. з роботи звільнено. А на цю посаду призначено випускника Тербовлянського культурно-освітнього училища.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИНЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 22 (1112)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16.10.81. Підписано до друку 02.11.81. БФ 13570. Формат видання 70 × 108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.300.000. Зам. 04731.

© Журнал «Перець», 1981 р.

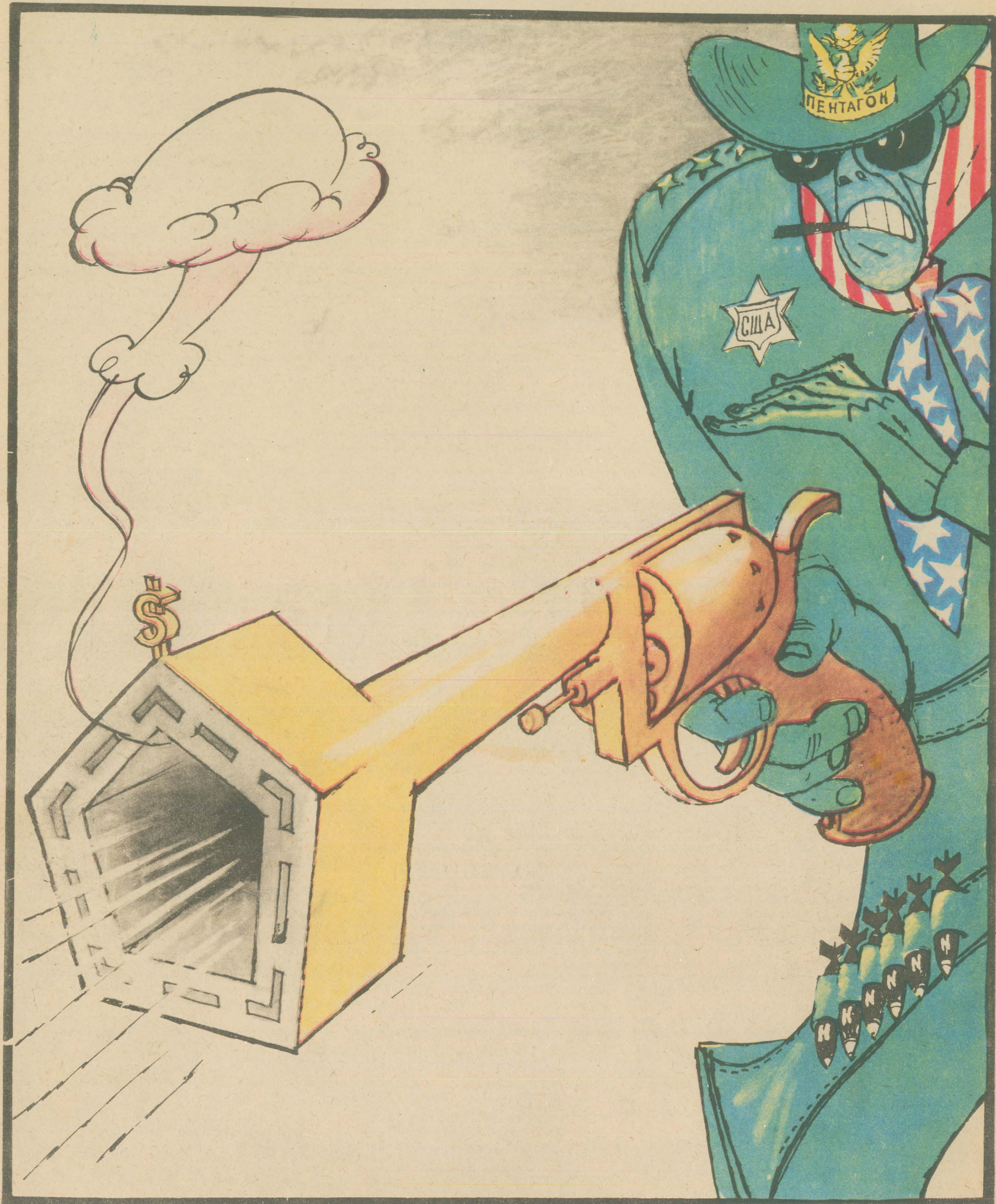
Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордену Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Вогонь по розрядці!